RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 239.531 van 24 oktober 2017
in de zaak A. 215.243/XIV-36.282

In zake : Thierry STROOBANTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nathalie Brys
kantoor houdend te 9031 Drongen
Kroonprinsstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5393 HERKO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Noël Devos en Guido Van den Eynde
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van "het Politiecollege van de Politiezone HERKO dd. 22 januari 2015 […] waarbij aan verzoeker als tuchtsanctie het ontslag van ambtswege werd opgelegd".

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.316 van 22 mei 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2017.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie Brys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Toon Belmans, die *loco* advocaten Guido Van den Eynde en Noël Devos verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 231.316 van 22 mei 2015. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert de schending aan van "de zorgvuldigheidsverplichting bij de feitenvinding, schending van de rechten van verdediging" en van het vermoeden van onschuld. Na voorafgaand te hebben gesteld dat vermits de tuchtstraf werd opgelegd voor alle erin vermelde feiten en twee ervan ten onrechte als bewezen werden aangenomen, dit de onwettigheid van de gehele tuchtstraf met zich meebrengt, onderscheidt hij twee middelonderdelen.

5. In een eerste onderdeel uit verzoeker kritiek op het bewezen zijn van de feiten zoals die gebeurden in de nacht van 28 op 29 januari 2014. Hij zet uiteen dat hij steeds argumenteerde dat hij aan geheugenverlies lijdt en geen verklaring kan geven voor deze feiten, waarbij dit geheugenverlies diverse oorzaken kan hebben. Hij stelt dat hij zich in zijn verweer beriep op overmacht (artikel 71 van het Strafwetboek), zijnde "een kortsluiting" of een aanval door een derde. Dat de eerste overmachtsgrond (de "kortsluiting") niet nader werd onderzocht door de tuchtoverheid, kan verzoeker begrijpen daar een dergelijk gegeven inderdaad moeilijk aantoonbaar is. Dat evenwel de tweede mogelijkheid - een aanval door een derde - niet verder werd onderzocht en dat de stukken die verzoekers stelling ondersteunen niet aan het dossier werden toegevoegd, dient evenwel volgens verzoeker als onzorgvuldig te worden beschouwd. Te dezen voert verzoeker aan dat de elementen die hij aanvoert, zich in het strafdossier bevinden. Niet alleen de vaststellingen door de verbalisanten bij het aantreffen van verzoeker, maar tevens de vaststellingen door zijn arts van zijn verwondingen zouden een totaal ander licht op de feiten kunnen werpen. Verzoeker stelt dat hij het slachtoffer was van een aanval, hierdoor een hersenschudding opliep en daardoor gedesoriënteerd was, wat tot gevolg kan hebben gehad "dat hij in paniek trachtte te vluchten door zich toegang tot een voertuig te proberen verschaffen." Minstens

diende de overheid deze omstandigheid te evalueren als een verzachtende omstandigheid. Verzoeker betoogt dat zonder inzage in het strafonderzoek uiteraard geen dergelijk onderzoek kon gebeuren naar de aangevoerde verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid.

Verder stelt verzoeker dat de objectieve gegevens waarop de tuchtoverheid zich kon baseren om de feiten bewezen en toerekenbaar te beschouwen te summier zijn om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd. Volgens verzoeker zijn de enige verzamelde gegevens die welke blijken uit de brief van 3 maart 2014 van het parket van de procureur des Konings aan de voorzitter van het politiecollege en uit een telefonisch onderhoud tussen de korpschefs van de politiezones Herko en Leuven, waarbij dit onderhoud zou zijn bevestigd in een "brief van 19 februari 2014" die zich volgens verzoeker niet in het tuchtdossier bevindt. Voor het overige werd verzoeker ondervraagd omtrent deze feiten in het voorafgaand onderzoek waarin hij weliswaar erkende dat hij met zijn dienstwapen een voertuig beschadigde, maar waarbij hij zich ook beriep op een verschoningsgrond. Verzoeker concludeert dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de tuchtoverheid een "eigen onderzoek" heeft gevoerd naar de feiten en dat zij zich tevreden stelde met de summiere omschrijving van de feiten door het parket van de procureur des Konings.

Voorts acht verzoeker het vermoeden van onschuld geschonden doordat "op haast onmerkbare wijze […] daarenboven subjectieve gevolgtrekkingen in het dossier [blijken] te sluipen, gevolgtrekkingen die niet op enige objectieve vaststelling, noch op bekentenissen zijn gebaseerd." Zo verwijst hij naar verschillende stukken en naar de bestreden beslissing waarin er sprake is van "in beschonken toestand" en waarbij een verband wordt gelegd tussen zijn alcoholgebruik van de vorige avond en zijn geheugenverlies. Volgens verzoeker is "het […] uiteraard niet omdat [hij] de avond voordien stevig had gedronken (hetgeen enkel blijkt uit zijn eigen verklaring doch niet uit enige informatie van het parket) dat de oorzaak van de feiten (om 07.00 uur 's ochtends) zou te wijten zijn aan het drinken van alcohol. Nergens in het dossier is sprake van het feit dat

verzoeker dronken zou zijn teruggevonden in het voertuig" en evenmin werd een proces-verbaal wegens openbare dronkenschap opgesteld. Wel wordt gesteld dat verzoeker verward was en een hersenschudding had.

Daarenboven getuigt volgens verzoeker de tuchtoverheid van een weinig consequente houding inzake het al dan niet afwachten van een definitieve uitspraak over de strafvordering alvorens de tuchtvordering in te stellen. Zo blijkt dat de korpschef zelf was overtuigd van de noodzaak van het inzien van het strafdossier ten einde te voldoen aan de verplichting tot zorgvuldige samenstelling en feitenvinding in het tuchtdossier, hetgeen blijkt uit zijn brief aan het parket op 30 april 2014, terwijl hij op 24 februari 2014 aan verzoeker had meegedeeld dat hij toepassing wenste te maken van artikel 56, tweede lid van de tuchtwet.

Vervolgens voert verzoeker inzake het vermoeden van onschuld aan, dat dit blijkt uit het feit dat de tuchtoverheid een juridisch verkeerde interpretatie geeft aan de melding van de procureur des Konings "dat de strafbemiddeling zal worden opgestart". Zolang dat de strafbemiddeling niet met succes is beëindigd, is er evenwel geen sprake van een "vaststaande schuld", zodat het louter melden dat "strafbemiddeling zal worden opgestart", de vaststelling "dat er schuld is" niet kan ondersteunen. Verzoeker stelt dat volgens de tuchtoverheid het opstarten van strafbemiddeling impliceert dat verzoeker de feiten heeft toegegeven zodat verder onderzoek niet meer nodig is, wat pertinent onjuist is. De bekentenis is niet onontbeerlijk voor de keuze van strafbemiddeling. Evenmin is het zich beroepen op een rechtvaardigingsgrond geen beletsel om zich akkoord te verklaren met strafbemiddeling. Verzoeker besluit dat het feit dat verzoeker heeft erkend dat de feiten hebben plaatsgevonden, niet impliceert dat hij afstand deed van de ingeroepen verschoningsgrond. De redenering van de tuchtoverheid schendt volgens verzoeker aldus het vermoeden van onschuld.

Tot slot is het verwijzen van de tuchtoverheid naar het mogelijks verstrijken van de "redelijke termijn" om te oordelen dat zij de inzage van het

strafdossier niet zal afwachten, een drogreden: de termijn gedurende welke de tuchtvordering is geschorst, kan niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn van de tuchtprocedure. Evenmin is het excuus om de verbalisanten niet te ondervragen als getuigen, louter ingegeven door de wens de waarheid niet te willen achterhalen. Het dossier was immers afgesloten en in een afgesloten dossier kan niet worden geïnterfereerd.

6. Het tweede onderdeel heeft betrekking op het bewezen zijn van het aan verzoeker ten laste gelegde feit dat door zijn toedoen een geldsom is verdwenen. Verzoeker betoogt dat hij steeds heeft ontkend dat hij de in bewaring genomen gelden zou hebben verduisterd. Het niet-voegen van het oorspronkelijk proces-verbaal uit het dossier waarin de gelden in bewaring werden genomen, sluit volgens verzoeker uit dat hij zich nuttig en behoorlijk kan verdedigen. Dat er bovendien een proces-verbaal werd opgesteld wegens "het aantreffen van in beslag genomen gelden" en dat er een opsporingsonderzoek aanhangig was, houdt in dat de tuchtoverheid niet zorgvuldig en met kennis van zaken kon oordelen dat verzoeker geld heeft doen verdwijnen zonder de vaststelling van het strafonderzoek af te wachten.

Het eigen onderzoek van de tuchtoverheid bewijst niet dat verzoeker gelden heeft doen verdwijnen. Uit de door de korpschef aan de tuchtoverheid meegedeelde informatie kan maximaal worden afgeleid dat een deel van het bedrag zou zijn vervangen door andere coupures, maar nergens staat in zijn verslag te lezen dat er een deel van het geld zou zijn verdwenen. Volgens verzoeker is er een groot verschil tussen "het vervangen" en het "doen verdwijnen" van een bedrag. Verzoeker merkt tot slot nog op dat hij heeft vernomen dat het dossier werd geseponeerd bij gebrek aan bewijs.

7. In de memorie van wederantwoord reageert verzoeker op de stelling van de verwerende partij dat het vaststaan van het eerste (niet betwiste) feit volstaat waardoor de motivering omtrent de overige feiten een overtollige motivering betreft. Integendeel blijken de door verzoeker betwiste feiten precies de

aanleiding te zijn geweest voor het opstarten van het tuchtonderzoek. Bovendien blijkt, volgens verzoeker, dat de tuchtoverheid het drinken van alcohol aanziet als de oorzaak van het tweede, wel betwiste tuchtfeit, zodat onmogelijk kan gesteld worden dat de tuchtoverheid *de facto* heeft geoordeeld dat de drie tuchtfeiten los van elkaar zouden hebben gestaan en afzonderlijk in hun ernst zouden zijn beoordeeld. Uit de ganse teneur van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat de tuchtstraf werd opgelegd voor alle weerhouden feiten zodat het ten onrechte bewezen beschouwen van twee tuchtfeiten de onwettigheid van de hele opgelegde tuchtstraf met zich meebrengt.

Wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft, repliceert verzoeker dat de schulduitsluitingsgrond van de aanval van een derde niet van elke geloofwaardigheid was ontbloot, nu ook de tuchtoverheid in haar inleidend verslag stelde dat hij een hersenschudding had en diverse andere verwondingen. Zonder inzage in het strafonderzoek of zonder het voeren van een aanvullend eigen onderzoek naar een mogelijke aanval door een derde kon volgens verzoeker geen degelijke beoordeling gebeuren van de feiten in hun context en van de door hem ingeroepen verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid. Verzoeker wijst er op dat hij wel degelijk meermaals aan de tuchtoverheid gesuggereerd heeft om gebruik te maken van het strafdossier of om zelf een aanvullend onderzoek te voeren. In zoverre de verwerende partij in haar memorie van antwoord plots verwijst naar diverse getuigenverhoren en het medisch deskundigenverslag uit het strafdossier, snijdt haar verweer volgens verzoeker geen hout omdat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing de inhoud van het strafdossier niet kende en zij niet wenste te wachten tot zij deze inhoud kon kennen. Het feit dat de verwerende partij thans het strafdossier aanwendt om het bestaan van een verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid te weerleggen, toont precies de noodzaak aan van een inzage in het strafdossier om een degelijke beoordeling te kunnen maken van die verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid.

Verzoeker repliceert verder dat de objectieve gegevens waarop de tuchtoverheid zich kon baseren om deze feiten als bewezen én toerekenbaar

zonder enige verzachtende omstandigheid te beschouwen, te summier zijn om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd. De enige gegevens blijken uit een schrijven van 3 maart 2014 van het parket van de procureur des Konings aan de voorzitter van het politiecollege van de PZ Herko, en een schrijven van de korpschef van de PZ Leuven van 6 februari 2014. Er kan volgens hem dan ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat de tuchtoverheid een eigen onderzoek naar de feiten heeft gevoerd en dat zij zich tevreden mocht stellen met de summiere omschrijving van de feiten door het parket en door de nietszeggende omschrijving in de brief van 6 februari 2014. Ten overvloede merkt verzoeker op dat informatie verkregen tijdens een telefonisch onderhoud tussen de korpschef van PZ Leuven en de korpschef van PZ Herko of tussen laatstgenoemde en het parket niet als een bewijs van de feiten kan worden aanzien, nu de exacte inhoud ervan niet is weergegeven in het tuchtdossier en er dus geen tegenspraak kon worden over gevoerd. Verzoeker meent dan ook dat een inzage van het strafdossier onontbeerlijk was om de feiten in hun context te kunnen plaatsen en de geloofwaardigheid van de ingeroepen verschoningsgrond te kunnen evalueren.

In zoverre dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de tuchtoverheid geen verder onderzoek dient te voeren naar de ingeroepen verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid omdat het opstarten van de strafbemiddeling zou impliceren dat verzoeker de feiten heeft bekend en dus ook schuldig is in de tuchtrechtelijke zin van het woord, stelt verzoeker dat de interpretatie van de strafbemiddeling in de bestreden beslissing juridisch onjuist is. Verzoeker verwijst in zijn memorie van wederantwoord dienaangaande naar de parlementaire voorbereiding bij artikel 216*ter* van het Wetboek van Strafvordering waaruit blijkt dat van enige noodzakelijke bekentenis van de dader geen sprake is. Verzoeker meent dan ook dat de tuchtoverheid op basis van het opstarten van de strafbemiddeling onmogelijk kon oordelen dat er sprake was van schuld en toerekenbaarheid. Het parket spreekt niet van “opzettelijke” vernielingen, en verzoeker heeft inderdaad de onopzettelijke feiten erkend in zijn verhoor tijdens het voorafgaand onderzoek. Evenmin kon de tuchtoverheid oordelen dat het opstarten van de strafbemiddeling zou inhouden dat hij de feiten heeft bekend, nu

een bekentenis geen voorwaarde is voor het opstarten van een strafbemiddeling. Een eventuele bekentenis tijdens de strafbemiddeling bevindt zich in het dossier van de procureur, waarin enkel inzage kan worden verkregen door de partijen die betrokken zijn bij de strafbemiddeling, doch niet door derden, zoals de tuchtoverheid. Daarenboven is de betrokken strafvordering wat betreft de betrokken feiten pas vervallen op 26 mei 2015, zodat de tuchtoverheid niet voordien reeds kon besluiten tot een vaststaande schuld in hoofde van verzoeker. Ten slotte vormde het feit dat hij zich beriep op een rechtvaardigingsgrond volgens verzoeker geen beletsel om zich akkoord te verklaren met strafbemiddeling, aangezien de verschoningsgrond enkel de bestraffing betreft, terwijl het feit als dusdanig een onwettig karakter behoudt. Het feit dat verzoeker erkent dat de feiten hebben plaatsgevonden, impliceert niet dat hij afstand heeft gedaan van de ingeroepen verschoningsgrond.

Verzoeker stelt voorts nogmaals dat het vermoeden van onschuld wordt geschonden doordat de tuchtoverheid, zonder kennisname van de feiten zoals ze zich hebben voorgedaan en hun context, op grond van vermoedens en interpretaties de schuld van verzoeker aan de feiten als vaststaand beschouwt en de feiten wijt aan een toestand van dronkenschap. Het is volgens verzoeker niet omdat hij de avond voordien stevig gedronken had dat de oorzaak van de feiten zou te wijten zijn aan het drinken van alcohol. Dat hij zonder reden zou hebben geschopt op een voertuig kon de tuchtoverheid, aldus verzoeker, niet vaststellen zonder kennis te nemen van het strafdossier. Indien zij een gedegen en zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd, zou zij haar toevlucht niet hebben moeten nemen tot subjectieve vermoedens en interpretaties die niet door enige getuigenverklaring, noch door enige vaststelling zijn gestaafd.

Ten slotte herhaalt verzoeker zijn argumentatie betreffende de weinig consequente houding van de tuchtoverheid die (in hoofde van de korpschef van de PZ Herko) eerst zelf overtuigd was van de noodzaak van het inzien van het strafdossier en nadien verwijst naar het mogelijks verstrijken van de “redelijke termijn” om de inzage ervan niet af te wachten.

Wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, repliceert verzoeker op de stelling van de verwerende partij dat uit niets blijkt dat het verdwijnen van in beslag/in bewaring genomen geld door zijn toedoen, voor de tuchtoverheid ondergeschikt zou zijn geweest aan het niet opvolgen van de regels inzake in beslag/in bewaring genomen gelden of slechts een bijkomstig aspect van de tenlastelegging zou vormen. Volgens hem wijst de tuchtoverheid er, integendeel, uitdrukkelijk op dat de betichting tweeledig is. Verzoeker merkt voorts nog op dat ook het strafdossier niet bevestigt dat geld zou zijn verdwenen of vervangen en dat het dossier alleszins geseponeerd werd door het parket.

8. In zijn laatste memorie weerlegt verzoeker, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij geen verder onderzoek voerde naar de aangevoerde schulduitsluitingsgrond omdat zij de beweringen van verzoeker als ongeloofwaardig heeft afgedaan. De motieven om een verder onderzoek te weigeren staan in de bestreden beslissing: verzoeker gaf de feiten toe in zijn verhoor van 16 mei 2014, de strafbemiddeling impliceert dat de procureur zou hebben vastgesteld dat er schuld is en verzoeker de feiten ook heeft toegegeven, en het is niet aangewezen de verbalisanten van de PZ Leuven te ondervragen teneinde niet te interfereren in het strafdossier. Verzoeker betoogt dat deze motieven niet pertinent zijn om een verder onderzoek van de schulduitsluitingsgrond te weigeren omdat zij niet de geloofwaardigheid van de schulduitsluitingsgrond betreffen. Het is immers niet omdat verzoeker erkende dat hij op een voertuig heeft geschoten, dat hij hiermee erkend heeft dat hem schuld treft. Zijn akkoord met de strafbemiddeling impliceert niet dat verzoeker schuld heeft bekend, enkel dat hij de feiten heeft erkend en hij de schade wenst te vergoeden en vooral een vermelding op zijn strafregister wenst te vermijden. Het parket van Leuven had reeds op 3 maart 2014 laten weten dat het opsporingsonderzoek wegens vernieling of onbruikbaarmaking van andermans voertuig en inbreuken op de wapenwetgeving afgesloten was.

Voorts betwist verzoeker dat hij niet aannemelijk zou maken dat hij op een voldoende geloofwaardige wijze zou hebben aangevoerd dat hij

mogelijks werd aangevallen door een derde. Zowel in zijn verhoor in het voorafgaand onderzoek, als in de memorie voor de tuchtoverheid van 12 augustus 2014 en voor de tuchtraad van 15 oktober 2014, en tijdens de hoorzittingen heeft verzoeker gewezen op de voetafdruk op zijn kin, die een mogelijke aanval van een derde meer dan plausibel maakt. Verzoeker had op dat ogenblik geen inzage in het strafdossier zodat hij geen bewijs kon leveren van die verwondingen. Verzoeker kan zich niet verzoenen met de stelling dat de tuchtoverheid de feiten juist heeft beoordeeld gezien de stukken uit het strafdossier de vaststellingen van de tuchtoverheid zouden bevestigen. Uit het strafdossier blijken wel degelijk de verwondingen van verzoeker die duiden op een aanval en een verweer, en blijkt ook dat de verbalisanten zelf zijn uitgegaan van de piste van een aanval door een derde aangezien een onderzoek naar een dader werd gevoerd doch helaas niet kon worden geïdentificeerd.

Wat het tweede onderdeel betreft, benadrukt verzoeker in zijn laatste memorie dat noch uit het geheel van de tuchtprocedure, noch uit het eigen onderzoek van de tuchtoverheid, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat “het gebrek aan overeenstemming tussen de bij de huiszoeking gevonden gelden en de oorspronkelijk in bewaring genomen gelden” slechts ten overvloede zou zijn in aanmerking genomen. Ook de omstandigheid dat op verzoek van de hogere tuchtoverheid verder onderzoek werd bevolen naar het al dan niet ontbreken van een deel van deze geldsom, toont aan dat dit feit niet ten overvloede in aanmerking werd genomen.

Beoordeling

Eerste onderdeel

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding

9. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de

beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

10. Inzake de feitenvinding heeft de tuchtoverheid bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de bewezenverklaring als op het vlak van de toerekenbaarheid van de ten laste gelegde feiten.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten of van de toerekening ervan aan de overtreder. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Eerste grief

11. In wat als een eerste grief kan worden beschouwd die betrekking heeft op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding, voert verzoeker aan dat de verwerende partij onzorgvuldig is opgetreden, doordat zij de tweede mogelijkheid van overmacht, te weten een aanval door een derde, waarop verzoeker zich in zijn verweer beriep, niet verder heeft onderzocht. Zonder inzage in het strafdossier kon volgens verzoeker geen degelijk onderzoek gebeuren naar deze door verzoeker ingeroepen verschonings- of verzachtende omstandigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat, als het tuchtdossier aanwijzingen bevat dat de betrokkene omwille van een schulduitsluitingsgrond

niet verantwoordelijk zou kunnen zijn voor zijn daden, de tuchtoverheid dit gegeven met de nodige zorgvuldigheid onderzoekt.

De zorgvuldigheidsplicht houdt evenwel niet in dat van een tuchtoverheid moet worden verwacht dat zij een loutere suggestie of bewering die niet op een geloofwaardige wijze is ingeroepen, met de nodige zorgvuldigheid onderzoekt. Enkel wanneer de ingeroepen bewering niet is ontbloot van elk element van geloofwaardigheid, rust op de tuchtoverheid de hiervoor geschetste zorgvuldigheid bij het onderzoek van dit gegeven.

12. Wat het inroepen door verzoeker van de tweede mogelijkheid van overmacht betreft, blijkt uit de stukken van het dossier het volgende.

In zijn memorie voor de hogere tuchtoverheid van 12 augustus 2014, stelt verzoeker, na opgemerkt te hebben dat er geen onderzoek werd gedaan naar de feiten zoals ze zich voordeden en dat er geen gebruik werd gemaakt van het strafdossier, dat “de vraag [moet] worden gesteld of [verzoeker] de feiten wel degelijk zelf gepleegd heeft dan wel [of] hij onder fysische druk gezet werd wat ook te doen. Het is toch zo dat [verzoeker] een voetafdruk had op de kin…”. Verder staat dat “er [...] vanwege betrokkene een schulderkenning was voor beide feiten en een bereidheid om de schade integraal en zo vlug mogelijk te vergoeden”.

In de “memorie II” voor de hogere tuchtoverheid van 19 augustus 2014 stelt verzoeker dat hij had gevraagd “om na te gaan wat er eigenlijk te Leuven gebeurd was”, en vraagt hij of “[...] er niet onderzocht [moet] worden of er geen derde persoon in het spel was”. Blijkens het proces-verbaal van hoorzitting door het politiecollege op 19 augustus 2014 vraagt de verdediging om de vaststellende politiemensen van de PZ Leuven te horen als getuige in het kader van dit tuchtdossier.

Blijkens de memorie voor de Tuchtraad van 15 oktober 2014 heeft verzoeker aangehaald dat er geen onderzoek werd gedaan naar de feiten zoals ze zich hebben voorgedaan, en er geen gebruik wordt gemaakt van het strafdossier.

Blijkens het deskundigenverslag van 3 december 2014 van de Algemene Inspectie van de Federale politie en van de Lokale politie - en waarvan verzoeker kennis heeft genomen -, heeft de voormelde dienst de door verzoeker in de voormelde memorie opgeworpen bewering onderzocht en is deze tot de conclusie gekomen dat, "wat betreft de potentieel externe oorzaak (de voetafdruk op de kin) […] op basis van de beslissing tot strafbemiddeling die uitgaat van de procureur des Konings, samen met de verklaring van [verzoeker], [kan] verondersteld worden dat hiervoor geen bijkomend onderzoek nodig is."

13. Ook al blijkt uit wat voorafgaat dat verzoeker de mogelijkheid van een "aanval door een derde" meermaals ter sprake heeft gebracht, maakt hij niet aannemelijk dat hij op een voldoende geloofwaardige wijze heeft aangevoerd dat deze bewering niet is ontbloot van elk element van geloofwaardigheid.

De verwerende partij heeft wel degelijk tijdens het tuchtonderzoek rekening gehouden met de bewering inzake de aanval door een derde, maar zij is ervan uitgegaan dat te dezen geen bijkomend onderzoek is vereist. Naast de formele motieven die in de bestreden beslissing worden aangegeven om niet in te gaan op het verzoek naar bijkomend onderzoek moet worden afgeleid, *a fortiori*, dat de verwerende partij de bewering inzake de aanval door een derde van verzoeker als onvoldoende geloofwaardig heeft beschouwd.

De stelling van verzoeker in zijn laatste memorie dat hij - tijdens het verhoor van 16 mei 2014 en door akkoord te gaan met de strafbemiddeling - enkel de feiten heeft erkend, en dit geenszins impliceert dat hij schuld heeft bekend, is een *a posteriori* argument dat hij tijdens de tuchtprocedure niet ter sprake heeft gebracht. Uit het dossier blijkt integendeel dat verzoeker noch in zijn "memorie II" van 17 december 2014 voor de Tuchtraad, noch tijdens de

hoorzitting voor de Tuchtraad op 17 december 2014, nog op de vaststelling in het deskundigenverslag van 3 december 2014 is ingegaan. Uit het proces-verbaal van deze laatste hoorzitting blijkt weliswaar dat de verdediging heeft gesteld dat “de strafbemiddeling verkeerd [werd] uitgelegd als een loutere schulderkenning en een middel om de feiten te bewijzen”, maar dit in een andere context, te weten dat te weinig rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van de mens, en de strafbemiddeling ook moet worden gezien als een gunst die door de rechter wordt toegekend. Uit voornoemd proces-verbaal blijkt vooral ook dat “[verzoeker] [...] nogmaals zijn schuld [erkent]”, zodat moet worden afgeleid dat zelfs verzoeker deze mogelijkheid van een “aanval door een derde” op dat moment niet (meer) geloofwaardig achtte.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij, door zonder nader onderzoek van het strafdossier te oordelen dat de tuchtfeiten gepleegd in de nacht van 28 op 29 januari 2014 aan verzoeker toerekenbaar zijn, niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen. Hij geeft enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, maar hij maakt daarmee evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling van de schulduitsluitingsgrond, tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen.

Tweede grief

14. In wat als een tweede grief kan worden beschouwd die betrekking heeft op de voormelde geschonden geachte beginselen, voert verzoeker aan dat de feiten waarop de tuchtoverheid zich baseerde, te summier zijn om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd.

15. Uit het administratief dossier blijkt dat de tuchtoverheid de bestreden beslissing steunt op het voorafgaand onderzoek, op algemene informatie van een aangrenzende politiezone en op het feit dat de procureur des Konings via diverse brieven de tuchtoverheid inlicht over de aard van de feiten. Voorts geeft

verzoeker in zijn verhoor van 16 mei 2014 de feiten toe en wordt niet betwist dat verzoeker de tuchtoverheid informeerde dat een bemiddeling in strafzaken werd opgestart.

Wat meer bepaald verzoekers concrete kritiek betreft dat de "brief van 19 februari 2014" waarop de verwerende partij steunt, zich niet in het dossier zou bevinden, maakt de verwerende partij - aan de hand van de overgelegde briefomslag - aannemelijk dat die brief van 19 februari 2014 in werkelijkheid de brief van de korpschef van Leuven van 6 februari 2014 betreft, die de politiezone Herko via de interne politiepost op 19 februari 2014 heeft ontvangen. De voormelde brief van 6 februari 2014 - ontvangen op 19 februari 2014 - bevond zich in het tuchtdossier en verzoeker kon er tegenspraak over voeren.

Voorts geeft verzoeker, wat de beoordeling betreft van de gevolgen van het feit dat een bemiddeling in strafzaken inzake deze feiten is opgestart, enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, maar hij maakt daarmee evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling ervan, tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen. Van een rechtzoekende zoals verzoeker - die een hoofdinspecteur bij de lokale politie was en aldus mag worden geacht een afdoende kennis te hebben van de wijzen van buitengerechtelijke afdoening door het parket - mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij weet dat het opstarten van bemiddeling in strafzaken, noodzakelijkerwijze zal inhouden dat - als die ingezette bemiddeling tot een succes leidt, zoals te dezen - hij zijn verantwoordelijkheid erkent voor de strafbare feiten waarover de bemiddeling loopt. In deze context kan aldus de verwerende partij worden bijgetreden in haar standpunt dat verzoeker niet akkoord zou zijn gegaan met de opstart van de bemiddeling in strafzaken indien hij daadwerkelijk van oordeel was niet schuldig te zijn aan de gepleegde feiten. Verzoekers betoog, met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding bij artikel 216*ter* van het Wetboek van Strafvordering, dat het toegeven van de feiten in het kader van de strafbemiddeling

niet impliceert dat hij afstand zou hebben gedaan van de ingeroepen verschoningsgrond, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker heeft de verschoningsgrond ten aanzien van de hogere tuchtoverheid wel degelijk ingeroepen maar, zoals hoger gesteld, niet op een voldoende geloofwaardige wijze. De omstandigheid dat de betrokken strafvordering wat betreft deze feiten pas na datum van de bestreden beslissing is vervallen, staat er niet aan in de weg dat de tuchtoverheid reeds voordien het bewijs van deze feiten door vermoedens kon steunen op onder meer het feit dat een bemiddeling in strafzaken was opgestart.

Uit wat voorafgaat volgt dat door verzoeker niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij, door zich wat de beoordeling betreft van de feiten die zich voordeden in de nacht van 28 op 29 januari 2014 en de toerekening ervan aan verzoeker, op het "eigen onderzoek" te steunen, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten gegaan. Met zijn blote stelling dat het onderzoek "te summier [is] om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd" en dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de tuchtoverheid "zich tevreden mocht stellen met de summiere omschrijving van de feiten door het parket van de procureur des Konings te Leuven", geeft verzoeker weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de inhoud en de bewijswaarde van de elementen uit het eigen tuchtonderzoek, maar hij maakt niet aannemelijk dat de tuchtoverheid te dezen tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen.

Derde grief

16. In wat als een derde grief kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de naar zijn mening "weinig consequente houding" inzake het al dan niet afwachten van het instellen van de tuchtvordering.

17. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

> "Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten

door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolging is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is."

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht het bestuur om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitsel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfeiten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt

om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De beslissing om de definitieve uitspraak over de strafvordering niet af te wachten houdt dus op zich niet het bewijs in van een onzorgvuldigheid in hoofde van de tuchtoverheid.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de omstandigheid dat de (gewone) tuchtoverheid aanvankelijk van oordeel is dat zij niet voldoende voorgelicht is om zonder de gegevens van het strafonderzoek tuchtrechtelijk op te treden, niet belet dat de (hogere) tuchtoverheid na verloop van tijd tot andere inzichten komt en alsnog voor het - definitief - afsluiten van de strafrechtelijke procedure, tuchtrechtelijk optreedt met de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikt.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtvordering op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan, enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

18. Niet wordt betwist dat de korpschef als tuchtoverheid eerst van oordeel was dat hij de uitkomst van de strafrechtelijke procedure moest afwachten teneinde over voldoende bewijs van de ten laste gelegde tuchtfeiten te beschikken, maar dat de hogere tuchtoverheid nadien oordeelde dat de informatie waarover zij beschikte volstond om de tuchtprocedure op te starten, wat overigens ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist op zich niet dat de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt, volstaan om de tuchtvordering op te starten, doch hij beperkt zich tot de enkele bewering dat de tuchtoverheid een "weinig consequente houding" ter zake aanhoudt. Gelet op de hiervoor geschetste appreciatieruimte die de tuchtoverheid heeft bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt volstaan om tuchtrechtelijk op te treden, komt de tuchtoverheid, door te oordelen dat zij op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde gegevens en stukken, zich een duidelijk beeld kon vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker, tot een conclusie die de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid niet te buiten gaat.

Voorts is verzoekers kritiek dat de verwijzing naar de redelijke termijn om de inzage van het strafonderzoek niet af te wachten een drogreden is, niet pertinent, nu er in hoofde van de tuchtoverheid een verplichting bestaat om binnen een redelijke termijn een tuchtzaak af te handelen en uit het zo-even aangehaalde artikel 56 van de tuchtwet juist volgt dat, indien het eigen onderzoek voldoende klaarheid in de zaak brengt, het bestaan van een strafonderzoek op zich geen deugdelijke reden zou zijn om de tuchtvordering niet op te starten.

Tot slot betreft verzoekers kritiek op het in de bestreden beslissing aangehaalde argument van de tuchtoverheid om de verbalisanten niet te ondervragen, niet meer dan een loutere bewering die niet van dien aard is de bestreden beslissing onwettig te maken.

De schending van het vermoeden van onschuld

19. Het beginsel van het vermoeden van onschuld houdt in dat eenieder tegen wie een tuchtvervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

20. Verzoeker acht vooreerst het vermoeden van onschuld geschonden omdat “subjectieve gevolgtrekkingen in het dossier […] sluipen, gevolgtrekkingen die niet op enige objectieve vaststelling, noch op bekentenissen zijn gebaseerd”, doordat in het voorstel van tuchtstraf en in het verslag van de deskundige, alsook in de bestreden beslissing, sprake is van een “beschonken toestand” en er een verband wordt gelegd tussen verzoekers alcoholgebruik dezelfde avond en de feiten van vernieling in diezelfde nacht van 28 op 29 januari 2014. Naar verzoeker stelt, is het “uiteraard niet omdat verzoeker de avond voordien stevig had gedronken (hetgeen enkel blijkt uit zijn eigen verklaring doch niet uit enige informatie van het parket) dat de oorzaak van de feiten (om 07.00 uur ’s ochtends) zou te wijten zijn aan het drinken van alcohol”.

Met deze kritiek gaat verzoeker uit van een verkeerde draagwijdte van het vermoeden van onschuld. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat de tuchtoverheid bij de beoordeling van feiten, uit bepaalde gekende feiten - het door verzoeker toegegeven alcoholgebruik de avond van de vernielingen en het onrechtmatig gebruik van het dienstwapen - bepaalde gevolgen trekt inzake het bewezen zijn van die feiten en zo besluit tot een voor haar onbekend feit - de band tussen het alcoholgebruik en de feiten van vernieling en onrechtmatig gebruik van het dienstwapen. Dat de tuchtoverheid aldus gebruik maakt van feitelijke vermoedens, houdt op zich niet in dat zij het vermoeden van onschuld miskent. Voorts blijkt niet dat de tuchtoverheid enige voorafgaande verklaring heeft afgelegd inzake de schuld van verzoeker.

21. Het vermoeden van onschuld is evenmin geschonden door het feit dat de tuchtoverheid in het raam van het bewijs van de feiten, bepaalde “interpretaties” afleidt uit het gegeven dat een bemiddeling in strafzaken is opgestart. Zonder dat het vermoeden van onschuld hierdoor wordt geschonden, kan de tuchtoverheid immers het bewijs van de feiten steunen op onder meer vermoedens en dit los van de vaststelling dat het bewijs en de toerekening van de feiten minstens niet alleen steunt op dit gegeven en dat verzoeker niet aannemelijk

maakt dat de overige stukken in het dossier te dezen niet zouden volstaan om de feiten als bewezen te achten.

22. Het eerste onderdeel is niet gegrond.

Tweede onderdeel

23. Het tweede onderdeel van het eerste middel heeft betrekking op het bewezen zijn van het aan verzoeker ten laste gelegde feit dat door zijn toedoen een geldsom is verdwenen.

De bestreden beslissing stelt in de rubriek betreffende de motivering van de strafmaat, het volgende:

> "Een gelegitimeerd vertrouwen is een noodzakelijke voorwaarde voor een goede werking van een politie-organisatie. HINP Stroobants vormt geen rots in de branding meer zoals van een politieambtenaar verwacht mag worden, doch geeft door voormelde feiten, inzonderheid, doch niet uitsluitend:
> - het drinken van grote hoeveelheden alcohol (2 glazen Martini Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 a 60°) van 4 cl) terwijl het dienstwapen gedragen wordt
> - de gewelddaden waaraan hij zich schuldig maakte, inzonderheid het onrechtmatig gebruik van het dienstwapen, in beschonken toestand zelfs
> - het niet opvolgen van de regels aangaande het bewaren van in beslag/in bewaring genomen geld en het door zijn toedoen verdwijnen van in beslag/in bewaring genomen geld aan een veiligheidsrisico te vormen, wat niet getolereerd kan worden in een politieorganisatie.
>
> Voormelde drie inbreuken, waarvan de twee laatste elk tweeledig, zijn dermate ernstig dat elke inbreuk op zich leidt tot de conclusie dat na dergelijke inbreuk er voor HINP Stroobants geen toekomst is bij de politie.
>
> Voormelde inbreuken elk op zich, a fortiori tesamen, a fortiori het geheel der feiten […], leiden tot het verlies aan vertrouwen in HINP Stroobants zodat het ontslag de enige gepaste sanctie is."

De verwerende partij moet worden bijgevallen in haar standpunt dat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de vermelde drie inbreuken dermate ernstig zijn dat elke inbreuk op zich reeds volstond om het ontslag van ambtswege te verantwoorden en dat bijgevolg, bij het vaststaan van minstens één van de feiten, de motivering van de overige feiten overtollig is.

Uit de beoordeling van het eerste onderdeel van het eerste middel blijkt dat de motivering van de strafmaat omwille van de tweede inbreuk vaststaat. De kritiek van verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel, die betrekking heeft op de derde vermelde inbreuk, en dan nog enkel op het tweede lid ervan, aangezien verzoeker niet betwist dat hij de richtlijnen met betrekking tot de neerlegging en bewaring van (in bewaring dan wel in beslag genomen) stukken niet heeft nageleefd, betreft dan ook kritiek op overtollige motieven, die zelfs indien hij gegrond zou zijn, geen reden kan vormen voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

24. Het tweede onderdeel is niet ontvankelijk, bij gebrek aan belang.

Conclusie

25. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

26. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging, van artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 ‘houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken’ en van artikel 1380 van het Gerechtelijk Wetboek.

Zijn kritiek heeft betrekking op de tenlastelegging dat er een gebrek aan overeenstemming zou bestaan tussen de bij verzoeker teruggevonden geldsom en de oorspronkelijk in een ander dossier in bewaring genomen geldsom, en op de motivering van de strafmaat dat hij een veiligheidsrisico zou vormen door “het door zijn toedoen verdwijnen van in beslag/in bewaring genomen geld”. Verzoeker voert te dezen aan dat de ter zake in het tuchtdossier gebruikte

informatie afkomstig is van een wederrechtelijke inzage van een strafdossier en dat de wederrechtelijk verkregen informatie niet werd onderworpen aan tegenspraak.

27. In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn standpunt en benadrukt hij dat het schrijven van de PZ Leuven niet de bevestiging bevat van het beweerd "gebrek aan overeenstemming".

28. In zijn laatste memorie betwist verzoeker nogmaals dat zijn kritiek zou zijn gericht tegen een bijkomstig aspect van de tenlastelegging. Volgens verzoeker werd hij evengoed gestraft wegens het niet naleven van de regels voor in beslag of in bewaring genomen goederen, als wegens het ontbreken van een geldsom.

Beoordeling

29. Uit de beoordeling van het eerste onderdeel van het eerste middel blijkt dat de motivering van de strafmaat omwille van de tweede inbreuk vaststaat. De kritiek van verzoeker in het tweede middel, die betrekking heeft op de derde vermelde inbreuk, en dan nog enkel, zoals hoger gesteld, op het tweede lid ervan, betreft dan ook kritiek op overtollige motieven, die zelfs indien hij gegrond zou zijn, geen reden kan vormen voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

30. Het tweede middel is niet ontvankelijk, bij gebrek aan belang.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en

een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**